

MIKA

1

2

3

4

5

6

7

KAPITTEL 1

Dette er Herrens ord som kom til Mika fra Moreset i de dager da Jotam, Akas og Esekias var konger i Juda, det som han skuet om Samaria og Jerusalem.

² Hør, I folk, alle sammen! Gi akt, du jord med alt som på dig er! Og Herren, Israels Gud, være vidne mot eder, Herren fra sitt hellige tempel!

³ For se, Herren går ut fra sin bolig; han stiger ned og farer frem over jordens høider.

⁴ Fjellene smelter under ham, og dalene revner -- som voks for ilden, som vann når det øses ut over et stup.

⁵ For Jakobs frafall skjer alt dette, for de synder Israels hus har gjort. Hvem er ophavet til Jakobs frafall? Mon ikke Samaria? Og hvem til Judas offerhauger? Mon ikke Jerusalem?

⁶ Så vil jeg da gjøre Samaria til en grusdyngge på marken, til et sted for vindyrkning, og jeg vil velte dets stener ned i dalen og avdekke dets grunnvoller.

⁷ Og alle dets utskårne bilder skal sønderslås, og alle dets horegaver brennes op med ild, og alle dets avgudsbilder vil jeg ødelegge; for av horelønn har det samlet dem, og til horelønn skal de atter bli.

⁸ Over dette vil jeg klage og hyle, jeg vil gå barbert og naken; jeg vil oppløfte klageskrik som sjakalene og jamre mig som strutsene.

⁹ For dets sår er ulægelige; for ulykken er kommet like til Juda, den har nådd like til mitt folks port, til Jerusalem.

¹⁰ Forkynn det ikke i Gat, gråt ikke der! I Bet-Leafra velter jeg mig i støvet.

¹¹ Dra bort, [i landflyktighet] I Sjfirs innbyggere, i nakenhet og vanære! Sa'anans innbyggere våger sig ikke ut. Bet-Haesels klageskrik gjør det umulig for eder å bli der.

¹² For Marots innbyggere vrir sig i smerte over sin tapte lykke; for ulykke er faret ned fra Herren, like til Jerusalems port.

¹³ Spenn traveren for vognen, I innbyggere av Lakis! Syndens ophav var du [Lakis.] for Sions datter, for hos dig blev Israels overtredelser funnet.

¹⁴ Derfor skal du gi avkall på Moreset-Gat; husene i Aksib blir som en sviktende bekk for Israels konger.

¹⁵ Ennu en gang skal jeg la eder få en eiermann, I Maresas innbyggere! Til Adullam skal Israels stormenn komme.

¹⁶ Gjør dig skallet, klipp håret vekk for dine barns skyld, de som var din lyst! Gjør ditt hode så skallet som gribbens, for de er ført bort fra dig.

KAPITTEL 2

Ve dem som tenker ut urett og emner på ondt mens de ligger på sitt leie! Så snart morgenen gryr, setter de det i verk, fordi det står i deres makt.

² De attrår marker og røver dem, de attrår hus og tar dem, de gjør vold mot mannen og hans hus, mot bonden og hans arvelodd.

³ Derfor sier Herren så: Se, jeg tenker ut ondt over denne slekt, ulykker som I ikke skal kunne ryste av eders hals, og I skal ikke kunne gå med høireist hode; for det blir en ond tid.

⁴ På den dag skal folk istemme en spottevis over eder og synge en klagesang. De skal si: Det er forbi, vi er rent ødelagt; mitt folks arvelodd skifter han ut til andre, se, hvorledes han tar den fra mig! Til frafalne [de. hedninger.] deler han ut våre jorder.

⁵ Derfor skal du ingen ha som drar målesnor over nogen jordlodd [tilmåler dig en jordlodd.] i Herrens menighet.

⁶ Prek ikke! Så preker de. De må ikke preke om slikt, det blir ingen ende på skjellsord. [de sanne profeter, sier de mektige undertrykkere, må ikke preke om ulykke; deres tale er bare en endeløs rekke av skjellsord]

⁷ Hvilket ord, du Jakobs hus! Mon Herren er snar til vrede? Eller er det således han pleier å gå frem? Er ikke mine ord gode mot den som vandrer ærlig?

⁸ Men for lenge siden har mitt folk reist sig som min fiende; I drar kappen av folk som går trygge forbi og er fredelig sinnede -- så de bare har kjortelen igjen.

⁹ Mitt folks kvinner driver I ut av de hjem som var deres lyst; fra deres små barn tar I for alltid bort den pryd jeg har gitt dem.

¹⁰ Stå op og dra bort! For her er ikke eders hvilested, for eders urenhets skyld, som volder fordervelse, svær fordervelse.

¹¹ Om nogen kom med munnsvær og svik og løi og sa: Jeg vil preke for dig om vin og om sterk drikk -- han skulde være en predikant for dette folk.

¹² Jeg vil samle dig, Jakob, samle eder så mange som I er; sanke sammen vil jeg det som er igjen av Israel, jeg vil føre dem sammen som får i en kve, som en hjord til sitt beite, så det larmer av mennesker.

¹³ Veibryteren går foran dem, de bryter igjennem og drar frem gjennom porten og går ut av den; deres konge drar frem foran dem, og Herren i spissen for dem.

KAPITTEL 3

Og jeg sa: Hør, I Jakobs høvdinger og I dommere for Israels hus! Er det ikke eders sak å vite hvad rett er?

² I som hater det gode og elsker det onde, I som flår huden av dem og kjøttet av deres ben,

³ I som eter mitt folks kjøtt og river huden av dem og knuser deres ben og breder dem ut likesom i en gryte og som kjøtt i en panne.

⁴ Da skal de rope til Herren, men han skal ikke svare dem; han skal skjule sitt åsyn for dem på den tid for deres onde gjerningers skyld!

⁵ Så sier Herren om de profeter som fører mitt folk vill, som roper når de har noget å tygge med sine tenner: Fred! Men mot den som intet gir dem i deres munn, roper de ut en hellig krig.

⁶ Derfor skal det bli natt for eder uten syner, og mørke uten spådom; solen skal gå ned over profetene, og dagen bli sort over dem.

- ⁷ Seerne skal skamme sig, og spåmennene blues; de skal tilhulle skjegget alle sammen; for det kommer intet svar fra Gud.
- ⁸ Men jeg, jeg er full av kraft ved Herrens Ånd og full av rett og styrke til å vidne for Jakob om hans overtredelse og for Israel om hans synd.
- ⁹ Hør dette, I høvdinger over Jakobs hus og I dommere for Israels hus, I som avskyr rett og gjør det krocket alt det som er bent,
- ¹⁰ I som bygger Sion med blod og Jerusalem med urett!
- ¹¹ Dets høvdinger dømmer for gave, dets prester lærer for betaling, og dets profeter spår for penger, og enda stoler de på Herren og sier: Er ikke Herren midt iblandt oss? Det kommer ingen ulykke over oss.
- ¹² Derfor skal for eders skyld Sion pløies som en aker, og Jerusalem skal bli til grusdynger, og tempelberget til skogbakker.

KAPITTEL 4

Men det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene, og høit hevet skal det være over alle høider; og folkeslag skal strømme op på det.

- ² Og mange hedningefolk skal gå avsted og si: Kom, la oss gå op til Herrens berg og til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem.
- ³ Og han skal dømme mellom mange folkeslag og skifte rett for veldige hedningefolk helt til de fjerneste land, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver; folkene skal ikke lenger løfte sverd mot hverandre og ikke mere lære å føre krig,
- ⁴ men de skal sitte hver under sitt vintre og sitt fikentre, og ingen skal skremme dem; for Herrens, hæskarenes Guds munn har talt.
- ⁵ For alle folkene vandrer hvert i sin guds navn; men vi vandrer i Herrens, vår Guds navn evindeligh og alltid.
- ⁶ På den dag, sier Herren, vil jeg samle de haltende og sanke sammen de bortdrevne og dem jeg har faret ille med,
- ⁷ og jeg vil la de haltende bli i live som en rest og gjøre de langt bortdrevne til et tallrikt folk. Og Herren skal være konge over dem på Sions berg fra nu og til evigh tid.
- ⁸ Og du hjordens tårn, [kongeborgens tårn] du Sions datters haug! Til dig skal det nå, ja, det skal komme det forrige herredømme, kongedømmet over Jerusalems datter.
- ⁹ Hvorfor skriker du nu så høit? Er det da ingen konge i dig, eller er din rådgiver omkommet, siden veer har grepet dig som den fødende kvinnes?
- ¹⁰ Vri dig og jamre dig, Sions datter, som en fødende kvinne! For nu må du dra ut av byen og bo ute på marken, og du skal komme like til Babel. Der skal du bli utfridd, der skal Herren løse dig ut av dine fienders hånd.
- ¹¹ Nu har mange folkeslag samlet sig mot dig, og de sier: Måtte det bli vanhelliget, så våre øine kan se med lyst på Sion!
- ¹² Men de kjenner ikke Herrens tanker og forstår ikke hans råd, at han har samlet dem som kornbånd til treskeplassen.

¹³ Stå op og tresk, du Sions datter! For ditt horn vil jeg gjøre til jern, og dine klover vil jeg gjøre til kobber, og du skal knuse mange folk, og jeg vil lyse deres rov i bann til Herren og deres gods til all jordens herre.

KAPITTEL 5

(4:14)

Nu samler du dig i skare, du skarenes datter! [det samme som Sions datter] Voller har de kastet op imot oss; med staven slår de Israels dommer på kinnbenet.

² (5:1) Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være med blandt Judas tusener! [større avdelinger av stammene] Av dig skal det utgå for mig en som skal være hersker over Israel, og hans utgang er fra fordum, fra evighets dager.

³ (5:2) Derfor skal han overgi dem inntil den tid da hun som skal føde, har født; og de som blir igjen av hans brødre, [de. Judas barn] skal vende tilbake sammen med Israels barn.

⁴ (5:3) Og han skal stå og vokte sin hjord i Herrens kraft, i Herrens, sin Guds navns høihet; og de skal sitte i ro, for nu skal han være stor like til jordens ender.

⁵ (5:4) Og han skal være fred; når Assur kommer inn i vårt land, og når han treder inn i våre palasser, så reiser vi mot ham syv hyrder, ja åtte menneskefyrster,

⁶ (5:5) og de skal herje Assurs land med sverd og Nimrods land i dets porter; og han skal frelse fra Assur når han kommer i vårt land, og når han treder inn på våre enemerker.

⁷ (5:6) Og Jakobs rest skal være midt iblandt mange folk som dugg fra Herren, som en regnskur på urter, som ikke bier på nogen og ikke venter på menneskenes barn.

⁸ (5:7) Og Jakobs rest skal være blandt hedningefolkene, midt iblandt mange folk, som en løve blandt skogens dyr, som en ungløve blandt fårehjorder, som trår ned og sønderriver hvor den farer frem, og det er ingen som redder.

⁹ (5:8) Høi være din hånd over dine motstandere! Måtte alle dine fiender bli utryddet!

¹⁰ (5:9) Og det skal skje på den dag, sier Herren, at jeg vil utrydde alle de hester du har, og tilintetgjøre dine vogner.

¹¹ (5:10) Og jeg vil utrydde byene i ditt land og bryte ned alle dine festninger.

¹² (5:11) Og jeg vil utrydde all trolldom hos dig, og folk som spår av skyene, skal ikke lenger finnes hos dig.

¹³ (5:12) Og jeg vil utrydde dine utskårne bilder og dine billedstøtter av ditt land, og du skal ikke mere tilbede dine hendes verk.

¹⁴ (5:13) Og jeg vil rive op Astartebilledene i ditt land og ødelegge dine byer.

¹⁵ (5:14) Og jeg vil i vrede og harme ta hevn over de hedningefolk som ikke vilde høre.

KAPITTEL 6

Hør nu hvad Herren sier: Reis dig, før din sak for fjellene, og la haugene høre din røst!

² Hør, I fjell, Herrens sak, og I jordens evige grunnvoller! For Herren har sak med sitt folk, og med Israel går han i rette.

³ Mitt folk, hvad har jeg gjort dig, og hvormed har jeg trettet dig ut? Avlegg vidnesbyrd mot mig!

⁴ For jeg førte dig op fra Egyptens land og løste dig ut av trælehuset, og jeg sendte Moses, Aron og Mirjam til førere for dig.

⁵ Mitt folk! Kom i hu det råd som Balak, Moabs konge, hadde lagt, og det svar som

Bileam, Beors sønn, gav ham, det som hendte på veien fra Sittim til Gilgal, så du kan forstå Herrens rettferdige gjerninger!

⁶ Hvormed skal jeg komme frem for Herren, bøie mig ned for Gud i det høie? Skal jeg komme frem for ham med brennoffer, med årsgamle kalver?

⁷ Vil Herren ha behag i tusener av værer, i titusener av oljebekker? Skal jeg gi min førstefødte for min overtredelse, mitt livs frukt som syndoffer for min sjel?

⁸ Han har åpenbaret dig, menneske, hvad godt er; og hvad krever Herren av dig uten at du skal gjøre rett og gjerne vise kjærlighet og vandre ydmykt med din Gud?

⁹ Herrens røst roper til staden, og efter visdom ser ditt navn; [Guds navn de. Gud selv] hør straffen og hvem som har fastsatt den!

¹⁰ Er det ennu i den ugudeliges hus skatter som han har vunnet med ugudelighet, og en for knapp efa, en forbannet?

¹¹ Kan jeg være ren med ugudelighets vektskåler og med falske vektstener i pungen?

¹² Du stad hvis rikmenn er fulle av urett, og hvis innbyggere taler løgn og har en svikefull tunge i sin munn!

¹³ Så vil da også jeg slå dig med farlige sår, ødelegge dig for dine synders skyld.

¹⁴ Du skal ete, men ikke bli mett, og du skal være tom i ditt indre; du kan flytte dine ting, men du berger dem ikke, og det du berger, vil jeg overgi til sverdet.

¹⁵ Du skal så, men ikke høste; du skal presse oljebær, men ikke salve dig med olje; du skal presse druer, men ikke drikke vin.

¹⁶ For de akter nøie på Omris forskrifter og alt det som Akabs hus har gjort, og I følger deres vedtekter, så jeg må gjøre dig til en forferdelse og dine innbyggere til spott, og mitt folks vanære skal I bære.

KAPITTEL 7

Ve mig! For det er gått mig som når sommerfrukten er innsamlet, som når eftersankingen efter vinhøsten er til ende: det er ingen drue å ete, ingen tidlig fiken som jeg har lyst til.

² Den fromme er blitt borte fra jorden, og det finnes ikke en ærlig mann blandt menneskene; alle sammen lurar de efter blod, hver mann vil fange sin bror i sitt garn.

³ Med begge hender arbeider de på å få det onde til å synes godt; fyrsten krever, og dommeren er villig mot betaling, og stormannen sier hvad han ønsker, og således forvender de retten.

⁴ Den beste av dem er som en tornebusk, den ærligste verre enn en tornehekk; dine vekteres dag, [den dag profetene har forut forkynt] din hjemsøkelse kommer, da blir de rådvile.

⁵ Tro ikke på nogen som står dig nær, sett ikke lit til nogen venn! For henne som ligger ved din barm, må du vokte din munns dører!

⁶ For en sønn forakter sin far, en datter setter sig op imot sin mor, en svigerdatter mot sin svigermor; en manns husfolk er hans fiender.

⁷ Men jeg vil skue ut efter Herren, bie på min frelses Gud; min Gud vil høre mig.

⁸ Gled eder ikke over mig, I mine fiender! Når jeg er falt, står jeg op igjen; når jeg sitter i mørket, er Herren lys for mig.

⁹ Herrens vrede vil jeg bære, for jeg har syndet mot ham-inntil han fører min sak og hjelper mig til min rett; han skal føre mig ut i lyset, jeg skal se med fryd på hans

rettferdighet.

10 Og mine fiender skal se det, og skam skal dekke dem som sier til mig: Hvor er han, Herren din Gud? Mine øine skal se med fryd på dem, for da skal de bli trådt ned som skarn på gatene.

11 Det kommer en dag da dine murer skal bygges op igjen; den dag skal dine grenser flyttes langt ut.

12 På den dag skal de komme til dig like fra Assur og Egyptens byer og fra Egypten like til elven og fra hav til hav og fra fjell til fjell. [de. fra alle land, enten de ligger mellom hav eller fjell]

13 Men landet skal først bli øde for sine innbyggers skyld-for deres gjerningers skyld.

14 Vokt ditt folk med din stav, den hjord som er din arv, som bor for sig selv i en skog på Karmel! La dem beite i Basan og Gilead, som i gamle dager!

15 Som i de dager da du drog ut av Egyptens land, vil jeg la dig få se underfulle ting.

16 Hedningefolk skal se det og skamme sig ved alt sitt velde; de skal legge hånden på sin munn, deres ører skal bli døve.

17 De skal slikke støv som ormen; som jordens kryp skal de gå bevende frem av sine borger; til Herren vår Gud skal de komme skjelvende og frykte for dig.

18 Hvem er en Gud som du, en Gud som tar bort misgjerning og går overtredelse forbi for dem som er tilbake av hans arv? Han holder ikke til evig tid fast ved sin vrede, for han har lyst til miskunnhet.

19 Han skal igjen forbarme sig over oss, han skal trede våre misgjerninger under føtter. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp.

20 Du skal vise Jakob trofasthet, Abraham miskunnhet, som du har svoret våre fedre fra fordums dager.

For other languages please go to **www.wordproject.org**